

www.srb.b.nl

Mei 2020- Jaargang 24 - Nr.5

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Corona
Editie No. 2*

**THE
REVEREND
SHAWN
AMOS
& THE
BROTHERHOOD**

**CD
van de
Maand
Mei**

blue sky

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

WOORD VAN DE REDACTIE

Beste muziekliefhebbers,

Nog steeds zitten we midden in de corona-soep. Al zijn er voorzichtige tekens dat het virus langzaam aan het dimmen is, gelukkig een sprankje hoop, want een vaccin is er helaas nog niet en een medicijn al helemaal niet.

Zeker is wel dat al onze concerten en festivals niet doorgaan dit voorjaar en deze zomer. Anders hadden we op dit moment voor ons tentje, in Ospel zitten barbequen of eitjes bakken en genoten van onze zo geliefde muziek.

Helaas geen Moulin Blues, geen Kwadendamme, geen Duvel Blues, geen Ribs & Blues, geen Grolsch Schoepingen, geen Holland Blues, geen Blues Peer, geen Wespelaar en geen (Ge) Varenwinkel.

Miljaar of dedjuu zouden ze daar zeggen en daar zijn wij het volledig mee eens.

Langs de andere kant moeten we natuurlijk positief blijven, blij zijn dat we leven en thuis gewoon een lekker muzikje op kunnen zetten en een biertje kunnen pakken. Daarnaast zou deze situatie misschien ook wel eens een positief effect op de muziekwereld kunnen hebben: Misschien beseffen mensen zich nu meer wat ze missen nu er geen live-muziek is en festivals zijn, misschien waarderen ze het straks meer en gaan ze vaker concerten bezoeken?!

Laten we daarop hopen en dat de programmeurs en kroegbazen nóg meer hun best zullen doen en in staat zullen zijn om het ons naar de zin te maken, maar vooral ook proberen nieuw publiek aan te trekken! Cultuur en vooral muziek hebben we met z'n allen keihard nodig; dat blijkt nu wel eens te meer. Hopelijk hebben politici dat nu ook in de gaten en gaan ze daarop niet meer beknibbelen, maar juist meer stimuleren.

De plaat van de maand: "Blue Sky" van the Reverend Shawn Amos eindigt met het refrein: "Spread a little joy to everyone" in het nummer "Keep the Faith, Have Some Fun." Veelzeggende en toepasselijke teksten in deze tijd.

Laten we die boodschap van vreugde en saamhorigheid ter harte nemen!

Ger van Leent
Hoofdredacteur Track

A yellow rectangular advertisement for Roots Mail Music. On the left is a circular logo with a jagged, sunburst-like border. Inside the circle, the words "ROOTS", "MAIL", and "MUSIC" are stacked vertically in a bold, black, sans-serif font. To the right of the logo, the text "WE BUY YOUR VINYL & CD COLLECTION" is written in a bold, black, sans-serif font. Further to the right, the text "ROOTS MAIL MUSIC" is written in a bold, black, sans-serif font, followed by "SHOP & MAILORDER" in a smaller, black, sans-serif font. Below this, the address "Van Goorstraat 14" and "4811 HJ Breda" is listed. At the bottom right, the contact information is provided: "info@rootsmailmusic.com", "www.rootsmailmusic.com", "www.discogs.com/user/rmmusic", and "tel +(31) 76 522 22 35".

**ROOTS
MAIL
MUSIC**

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER

Van Goorstraat 14
4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
tel +(31) 76 522 22 35

CD VAN DE MAAND

REVEREND SHAWN AMOS

BLUE SKY

**CLICK 'N
CHECK**

Mei

Het is inmiddels al weer bijna twee jaar geleden dat The Reverend Shawn Amos doorbrak bij het grote publiek. Zijn plaat The Reverend Shawn Amos Breaks it Down bracht hem nationale en internationale bekendheid. Het bracht hem ook een druk tourschema. Sinds de plaat uitkwam is Amos eigenlijk non stop op reis geweest. Toch is daar nu de opvolger Blue Sky, de eerste plaat met zijn nieuwe begeleidingsband the Brotherhood.

Het is zo'n plaat die je maar één keer hoeft te horen om te weten wat je ervan vindt. Maar omdat gevoel goed te omschrijven heb je nog wel een paar keer nodig. Ondanks de toevoeging van een nieuwe groep muzikanten, is de band inclusief Amos zelf, slechts vier man sterk. Zelfs met de toevallige gastartiest toegevoegd, is het belangrijk om te realiseren dat we niet te maken hebben met "grote" muziek. In plaats daarvan krijgen we dezelfde instrumentatie in nagenoeg dezelfde lagen en opbouw vaker terug. Soms moet ik toegeven dat het geheel daardoor wat langdradig overkomt. Soms is er wellicht ruimte voor meer uitbreiding en variatie. Soms is die invulling echter perfect. Door het hele album horen we een prachtig scala aan verschillende stijlen en genres. Van blues tot folk tot rock en zelfs een nummer dat hevig geïnspireerd is door de ouderwetste New Orleans Dixieland Jazz. Wat echter opvalt is dat Amos en zijn band geen puristen zijn. Van elke stroming en stijl wordt gretig geleend en gestolen maar wanneer het geheel samenkomt is het onmogelijk om er een alomvattend label op te plakken. Het is muziek

door muzik liefhebbers en voor muzik liefhebbers. Het is ook muziek die is gespeeld door mensen die van elkaar lijken te houden. Amos vertelde al eerder dat hij ongelooflijk blij met zijn nieuwe band is omdat hij niet alleen de muziek kan maken die hij leuk vindt om te maken, maar dat hij niet inziet hoe hij die muziek zou kunnen spelen als hij niet met die vrienden was. Die vriendschappelijke houding komt terug in de muziek. Ik zei al eerder dat de instrumentatie vaak een vast patroon volgt. Daardoor klinkt de muziek af en toe voorspelbaar, maar het klinkt nooit geforceerd. Elke muzikant kent zijn plek, weet zijn moment perfect te kiezen en blijft in de tussentijd bescheiden en ondersteunend.

Als ik heel eerlijk ben moet ik toch echt zeggen dat ik had gehoopt op iets anders toen ik het album op zette. Wellicht had ik op te veel gehoopt en was daarom voordat het begon, dit album al verdoemd. Maar elk nummer dat ik hoorde was wellicht niet wat ik had verwacht te horen, niet eens wat ik eigenlijk wilde horen. Maar het was een echte en pure expressie van muziek, de liefde voor muziek en de liefde voor elkaar geuit door muziek. Die liefde is het element dat dit album zo moeilijk maakt om te omschrijven. Het is ook de reden dat, zelfs als je iets anders verwachtte, dit album zo moeilijk weg te leggen is.

Ayrton van Noort

<https://www.youtube.com/watch?v=wk6KkrfHXYM>

JOEP PELT

THE LOMAX SESSIONS

⚡ **CLICK 'N CHECK**

Voor deze nieuwe plaat - annex - inmiddels grotendeels gecancelde - theatertour ging Joep aan de slag met een dozijn nummers die we haast allemaal kennen. Basis van het bekend worden of blijven van veel van die songs, waren de veldopnames van de befaamde heren John en Alan Lomax, die, dat is genoegzaam bekend, het grootste deel van hun leven wijdden aan het opnemen, zowat overal ter wereld, van folkmuziekjes. Een dozijn van die tracks wordt hier dus onder handen genomen en ik moet zeggen dat het resultaat behoorlijk indrukwekkend is. Natuurlijk, Joep Pelt k nt dit materiaal door en door: een aantal van de songs speelt hij al een paar decennia tijdens zijn liveshows maar vooral: hij was nederig genoeg om naar de States te trekken en daar te gaan uitzoeken wat de songs werkelijk betekenden en dus ook hoe ze vandaag gespeeld moeten en kunnen worden. We zagen en hoorden Dylan, Cooder en Springsteen het hem voordoen-hoe hij kan meewerken aan het behoud van deze songs. Helemaal alleen, met slechts een gitaar en een mondharmonica als instrumentarium...het is niet niks...

Opener "Black Betty" en "Sloop John B" dat erop volgt, kent natuurlijk iedereen, maar het is boeiend te horen wat Pelt ermee aanvangt: bij het eerste wordt de nadruk gelegd op het worksong- karakter en wijkt Joep dus mijlenver af van de bekende Ram Jam-versie. Bij het tweede gebruikt hij de speelstijl van de grote Joseph Spence om, dit van oorsprong Bahamese nummer, zoveel mogelijk eer aan te doen, wat betekent dat de Beach Boys-versie,-die nochtans ook prachtig blijft, nauwelijks in beeld komt. Die twee songs zetten eigenlijk de toon. Woody Guthrie's "Do Re Mi" kreeg natuurlijk zijn definitieve versie van Ry

Cooder, maar die van Joep mag er absoluut wezen en krijgt in deze tijden van vluchtelingen een bijzondere bijbetekenis. Voor "Stack O'Lee" ging Pelt leentjebuur spelen bij Mississippi John Hurt, die merkwaardig genoeg nooit opgenomen werd door de Lomaxen.

Van Skip James is er "Hard Times", van Muddy Waters "I Be's Troubled" en van R.L. Burnside "Jumper On a Line", een song die Joep van de man zelf leerde, toen hij hem opzocht twintig jaar nadat Lomax hem was komen opnemen. Verder wordt ook Son House onder handen genomen, of althans zijn "Grinnin' in your Face", dat helemaal a cappella gezongen wordt, zoals het hoort. Twee traditionals krijgen een speciale behandeling: "Pretty Polly", was oorspronkelijk een Britse 'murder ballad', maar werd het meest bekend in de versimpelde Amerikaanse versie. Wat Joep ermee doet is goed gevonden: hij voegde twee originele Britse strofes toe aan het Amerikaanse arrangement dat Lomax in de jaren '40 had opgenomen.

Afsluiter "All The Pretty Little Horses" was dan weer een van de eerste liedjes, die Lomax van zijn moeder leerde en hij nam het zelf op in 1958. Die versie was dan weer de inspiratie voor Joep Pelt om op organische wijze de cirkel rond te maken en van deze plaat een heel fijn werkstuk te maken, dat, naar mijn gevoel niet mag ontbreken in de platenkast van een ieder, die begaan is met de blues of de folk: werkelijk elke interpretatie op deze plaat steekt ver boven de middelmaat uit -Pelt is een uitmuntende gitarist en zingt met veel overtuiging.

(Dani Heyvaert, bew. DrGroove)

<https://www.youtube.com/watch?v=U35akTvgrX0>

LISA MILLS

«« **CLICK 'N CHECK**

THE TRIANGLE

Het nieuwe album van deze Mississippiaanse is genoemd naar de driehoek van drie verschillende steden, waar de opnames plaatsvonden en de legendarische, muzikale historische achtergrond nog levend aanwezig was. Lisa nam tijdens haar muzikale reis eigen nummers en covers op met producer/gitarist Fred Molin in **Fame Studio B** in **Muscle Shoals** (AL), in de **Royal Studios** in **Memphis** (TN) en in de **Malaco Studios** in **Jackson** (MS), waar veel van de songs oorspronkelijk werden opgenomen.

"Greenwood, Mississippi", de rockende opener en eerste single release van 'The Triangle', werd oorspronkelijk in 1970 in Muscle Shoals opgenomen door Little Richard (voor zijn comeback album 'The Rill Thing'). Het is een eerbetoon aan die geweldige zuidelijke soulmuziek uit de jaren '60 en '70. Mills nam het nummer op met enkele van de originele muzikanten. In haar versie wordt het script van het gebruikelijke verhaal omgedraaid, waar een kleine stad wordt verlaten om fortuin te vinden in de grote stad.

Met de originele versie van "I'd Rather Go Blind" als B-kant, werd "Tell Mama" in 1967 in Muscle Shoals opgenomen door Etta James. Beide songs zijn hier nu ook door Lisa Mills op vakkundige wijze ingeblikt, evenals "Slip Away", een nummer dat Clarence Carter in 1968 uitbracht. "That's What Love Will Make You Do" is een aanstekelijk Little Milton R&B nummer uit 1971. Op de track die Lisa opnam, is er eerst de opvallende baslijn van Leroy Hodges voordat de ruimte wordt gevuld met gitaar, orgel en hoorns (Jim Hoke: sax & Steve Herman: trompet). Lisa heeft het op haar nieuwe album graag over liefde in al zijn vormen. Goed, zoals in Bobby Womack's "I'm In Love" of slecht, zoals op "Same Time Same Place", een gospelnummer geschreven door David Porter en Isaac Hayes, waar de "illegale" soort centraal staat. Het soulnummer "A Place Nobody Can Find" werd door Sam Moore en Dave Prater als A-kant op single uitgebracht in

1965. "That's How Strong My Love Is" is een pakkend soulnummer, geschreven door Mills' collega uit Mississippi, Roosevelt Jamison, die vanuit Memphis werkte. Het werd voor het eerst opgenomen in 1964 door Southern soulzanger OV Wright. Otis Redding maakte er een hit van in 1965. In de teksten gebruikt Jamison natuurlijke fenomenen zoals de zon, maan en oceaan om de omvang van de liefde te beschrijven.

"Someone Else Is Stepping In" werd door Denise LaSalle geschreven en in 1982 opgenomen door soul/blues zanger "ZZ" Hill. Het is een nummer met geweldige gitaarriffs (Brennan White), een vette saxofoon en Lisa Mill's krachtige zang. Of, waar Southern rock, blues en soul een verbazingwekkende muzikale ruimte veroveren. Wanneer men het over "I will Always Love You" (Dolly Parton)hebt, gaan de meesten snel denken aan de Whitney Houston versie uit 1992, uit de film "The Bodyguard". Lisa Mill's versie is echter een bluesy ballade van Grisham & Stillwell met dezelfde titel, maar zonder raakvlakken met het Parton nummer. De reguliere afsluiter, "Members Only" een klassieke zoete soul ballade, werd het eerst opgenomen door Bobby Bland in 1985. Ook Lisa's versie gaat die richting uit.

Het bonusnummer "Just Walking In The Rain" werd als enige opgenomen in de legendarische **Sun Studios** in **Memphis, TN**. Lisa Mills' stripped down versie hier, is vooral vocaal erg genietbaar. Ze wordt begeleid door sax en trompet. Lisa gaf, met de opname van deze plaat, aan elk nummer haar eigen speciale "karakter" en bewijst dat ze een grote soulzangeres is. Graag zien we haar nog een keer live terug in (Ge)Varenwinkel (of ander festival) met band!

*E.Schuurmans/rootstime/
bew. DrGroove*

https://www.youtube.com/watch?v=rTIZ91LNrGM&feature=emb_logo

Bad Wife

Grant Peeples

GRANT PEEPLES

BAD WIFE

«« CLICK 'N CHECK

Het waarschijnlijk onmogelijk om kort en snel te beschrijven wie Grant Peeples is. Niet alleen omdat het een levend en daarom complex individu is. Maar ook omdat Peeples al een lange tijd actief is in de muziekindustrie. Meer dan tien albums lang laat hij nu al van zich horen. Maar dit laatste album heeft een nieuw, verrikend element. Dankzij dat element hoef je eigenlijk geen fan te zijn van Peeples. Je hoeft hem niet eens te kennen.

Fans weten bijvoorbeeld dat veel van de nummers geschreven door Peeples gaan over zijn tijd woonachtig in Nicaragua. Of dat hij een gepubliceerde dichter is. Al die prestaties en kenmerken zijn irrelevant want elk nummer op zijn nieuwe album "Bad wife" is geschreven door iemand anders. Dat is niet alles. Elk nummer op het album is geschreven door een vrouw. Laten we anno 2020 elkaar niet voor de gek houden. Kijkend naar de muziekindustrie (en zeker van oudsher mannelijke genres zoals blues) lopen vrouwen wat achter als het aankomt op erkenning. Vaak als zij de kans krijgen om te zingen, worden zij gedwongen om de woorden van een ander te zingen. De situatie waar een man de woorden van een vrouw zingt komt simpelweg niet zo vaak voor. Daarom is het een prachtig gebaar en idee van Peeples om zijn album op die manier in te richten. Maar ook daar houdt het niet op. Elk nummer is namelijk geschreven door een nieuwe artiest met een compleet verschillende achtergrond. Zowel cultureel, sociaal als muzikaal. Dat maakt het album meer dan een collectie nummers geschreven door vrouwen. Het maakt van het album een reis. Een reis door de tijd, en door de verschillende landen en steden die worden bezongen en de oneindige plekken waar onze verbeelding ons heen brengt.

De rest van het album is een kwestie van smaak. Jammer genoeg moet ik toegeven dat ik nooit een

fan was van Peeples' stem. Het is wat mij betreft niet zacht genoeg om soepel te klinken. Net niet ruig genoeg om rauw en vet over te komen. Daarbij komt dat Peeples (als zoveel mannen en vrouwen van de blues) geen goede zangstem heeft en nooit heeft gehad. Dit zijn mensen die opeens zijn begonnen met zingen en muziek maken zonder daarbij te denken aan theorie en de juiste techniek. Grant Peeples maakt een prachtige plaat met een zeer creatieve invulling, maar de muziek is niet erg uitdagend naar mijn mening. Voor veel van de nummers wordt dezelfde formule gebruikt. Vier akkoorden. Eén akkoord of twee akkoorden elke maat, een zacht orgeltje op de achtergrond. En minimale bas. Peeples is heel erg ver naar voren gemixt en spreekt zijn tekst liever dan te zingen. Dat alles wordt dan afgemaakt met een ongelooflijk laag tempo en een tweede stem die het geheel vreemd genoeg platter laat klinken dan een pannenkoek.

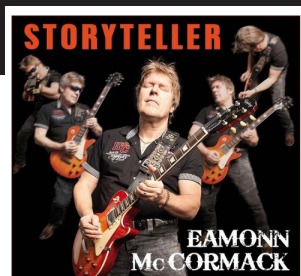
Misschien dat Grant Peeples bewust heeft gekozen voor een rustiger invulling van zijn instrumentatie zodat de teksten beter naar voren komen. Als dit de muziek is die hij graag maakt dan is dat natuurlijk zijn goed recht, maar mijn smaak is het niet. Toch ben ik ongelooflijk blij dat dit album is gemaakt. Ik ben van mening dat de gevarieerdheid aan stemmen muziek mooier maakt. Grant Peeples doet iets op zijn manier en daarover kunnen we het uren hebben, maar over zijn idee zijn we het denk ik allemaal eens. Ik kan niet wachten op meer albums geschreven door vrouwen in de blues wereld. Wat een verhalen kunnen zij vertellen!

Ayrton van Noort

https://www.youtube.com/watch?v=yEE0zRCI3GQ&list=OLAK5uy_ILrhikwODxjF9BISIRsQIL645ZLnk4qU

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

EAMONN MCCORMACK

STORYTELLER

«« **CLICK 'N CHECK**

Zijn achtste release is een rollercoaster van emoties, een album waarin Eamonn McCormack je meeneemt op een muzikale reis vol met pakkende verhalen. De opener "The Great Famine" is een nummer over de Ierse hongersnood, de periode van voedselschaarste die Ierland tussen 1845 en 1850 trof. Voor hun voedselvoorziening waren de Ieren grotendeels afhankelijk van de aardappeloogst. Negentig procent daarvan was echter mislukt als gevolg van de aardappelziekte en, méér dan een miljoen Ieren stierven aan hongersnood. Over het "waarom" gaat het hier. Na Max Jung-Poppe's percussie luiden er kerkklokken en even later, horen we de stem en de akoestische gitaar van Eamonn. Het onbegrip, de onmacht, pijn en boosheid klinken in Eamonn's zang. Met een snijdende solo weet hij in deze prangende bluesrocker de luisteraar te raken.

Ook in de outro klinken magistraal, maar ingetogen luidende kerkklokken. Met een forse midtempo bluesrocker "Gypsy Woman" vervolgt de reis. Naast strak en dwingend slagwerk zorgt Edgar Karg's baslijn voor de uitstekende groove. Zal de gypsy vrouw hem hier kunnen redden? Na het trage gedeelte, wat erg sfeervol is, krijgen we Eamonn op mondharmonica te horen. De meeslepende ballade "Help Me Understand" begint ouderwets, krakend als een oude vinyl plaat en wordt een lang melodieuze gebed, waarin hij wanhopig hulp vraagt aan de Heer: "Help me understand...". Zoals verwacht, gaat het tempo daarna omhoog met de rocker "Tie One On". Het nummer heeft, zoals op zijn

vorige album, hier de mandoline omgehangen. Ook "Cowboy Blues" rockt en ook hier is de bottleneck slide bepalend voor de sound van het nummer. Krachtig bepaalt Jung-Poppe het ritme en samen met de pulserende baslijn van Karg de aanstekelijke dans groove. In de gevoelige melancholieke slow blues "In A Dream" overziet Eamonn zijn leven, dat hij geleefd heeft in een droom. Producer Arne Wiegman draagt hier de melodie op zijn Hammond en de solo van McCormack doet de rest. Ook "Every Note That I Play" is een ballade, maar "With No Way Out" is een furieuze rocker, om nog eens alles uit de kast te halen. Het aanstekelijk refrein is hier de kers op de taart. Met "Cold Cold Heart" breidt het trio hier nog rap een verlengde aan. De biker song "South Dakota Bound" gaat zeker voor radiozendtijd en met "Make My Move", de afsluiter, wordt alles "in schoonheid" afgesloten.

'Storyteller' van Eamonn McCormack is een gevarieerd en uitstekend album voor een breed blues en rock minnend publiek. Wanneer we hier live van mogen gaan genieten is voorlopig nog een vraag. Er zijn in september voor Nederland tourdata gepland, maar de site van de artiest in de gaten houden, is hier ons advies. Ondertussen kan je volop genieten van deze ler op deze nieuwe cd dat is de enige zekerheid!

Eric Schuurmans/rootstime.be

https://www.youtube.com/watch?v=ugT7QjGhh34&list=OLAK5uy_nCQbiyt6lQho-NfeLH39ZjlA3GGEfog78

d-media
web professionals

<https://d-media.nl/>

Paardeweide 11A, 4824 EH Breda

EDDIE BO

«« CLICK 'N CHECK

SLIPPIN' & SLIDIN' (SINGLES A'S & B'S 1956-1962)

Met een verzameling van drieneveertig songs die op single verschenen, brengt het Britse "Jasmine Records" het repertoire van de Amerikaanse jazz- en R&B-muzikant 'Eddie Bo' uit New Orleans terug in het collectieve muzikale geheugen. Eddie Bocage werd in New Orleans geboren op 20 september 1930 en hij overleed er 78 jaar later op 18 maart 2009. Op een 'memorial'-concert dat twee weken na zijn dood plaatsvond in New Orleans, werd er o.a. opgetreden door Dr. John, Allen Toussaint en Irma Thomas.

Geschoold in de jazz, werd hij bekend om zijn blues, soul en funk opnames, composities, producties en arrangementen. Als kind leerde hij in zijn muzikale familie, piano spelen en in de jaren '50 mocht hij als prille twintiger al meespelen in de begeleidingsgroepen van o.a. Earl King, Ruth Brown, Guitar Slim, Johnny Adams, Big Joe Turner, Lloyd Price en 'The Platters'. Zijn eerste soloalbum kwam in 1956 op de markt en hij zou tot aan zijn dood blijven optreden, platen maken en songs schrijven. Op dit dubbelalbum werden zijn singles uit de periode 1956 tot 1962 samengebracht.

Zijn eerste single was het in 1955 uitgebrachte nummer "Baby" en het eerste grote hitsucces kende Eddie Bo in 1956 met de song "I'm Wise" die later door Little Richard werd gecoverd nadat hij de titel had aangepast naar "Slippin' & Slidin'" en er een wereldhit mee scoorde. Ook andere door 'Eddie Bo' gecomponeerde liedjes werden nadien gecoverd. Zo had Etta James in 1960 een hit met zijn nummer "My Dearest Darling" en Tommy Ridgley coverde zijn song "In The Same Old Way".

Andere bekende hits uit zijn repertoire waren o.a. "Check Mr. Pop-Eye" in 1961, "Every Dog Got His

Day", "Tell It Like It Is" en "Dinky Doo" (zie video's onderaan), evenals de jaren later uitgebrachte nummers "Hook And Sling" uit 1969 en "Check Your Bucket" uit 1970. De meeste van zijn liedjes van na 1960 werden geschreven door zijn echtgenote Delores Johnson die zelf ook zangeres was onder de naam Dee Dee Johnson en in de beginjaren '60 de leadzangeres was bij 'The Ikettes' van Ike Turner.

'Eddie Bo' ging steeds meer de jazz- en funktroer op en hij bracht in 1977 nog twee albums uit: "The Other Side Of Eddie Bo" en "Watch For The Coming". Hij nam in zijn latere carrière nog enkele platen op met de 'The Dirty Dozen Brass Band' en toerde met hen door Europa, maakte in 2001 nog een geweldige plaat samen met Rafal Neal en Tabby Thomas onder de naam "The Hoodoo Kings". Hij zong mee en speelde piano op de albums "Victory Mixture" en "Big Easy Fantasy" van Willy DeVille met wie hij eveneens een tijdje op tournee ging en die ook in 2009, slechts enkele maanden na Eddie Bo overleed. Het zal in de hemel een steeds leukere boel worden met al die muzikanten die al van ons heen zijn gegaan.

(rootstime.be/Dr.Groove)

<https://www.youtube.com/watch?v=bqPibPypZOW>

(Tell it like it is)

<https://www.youtube.com/watch?v=97PkMDNio20>

(Dinky Doo)

<https://www.youtube.com/watch?v=wWW79qzZP7M>

(Every Dog's got his day)

<https://www.youtube.com/watch?v=CQAfkma2ZFw>

(Willy DeVille – Every dog got his day)

<https://www.youtube.com/watch?v=sijx-LuxmKQ>

(Eddie Bo and Marcia Ball - Slippin' and Slidin' live)

Heyhoef
backstage

heyhoef-backstage.nl

Heyhoef
Coolvibes

Heyhoef
muziekfabriek

**Kerkenbosplaats 1
5043RX
Tilburg -
Reeshof**

Golden Years of Popmusic deel 1

Golden Years of Pop music (in 60 essential records).

Al lang liep ik rond met het idee om een relaas te maken over de beste albums uit de “Golden Years of Popmusic” (verder: GYoP) ook wel aangeduid met de “Woodstock-generatie”. Globaal genomen wordt hiermee de periode van 1968 t/m 1976 bedoeld. Door de Corona-crisis was ik aan huis gebonden en werden alle concerten geschrapt, met al vond ik de rust om dit eindelijk eens ten uitvoer te brengen.

De afbakening van het tijdvak voor de GYoP is ingegeven door het volgende. Rond **1968** muteerden Elpees van verzamelaars van voorafgaande single-hits naar coherente sets nieuwe nummers, bovendien raakten de opnametechnieken in een stroomversnelling. Daarmee brak een periode aan van enorme muzikale creativiteit die sterk verweven was met de sociaal-culturele evolutie van eind jaren zestig – begin jaren zeventig. Na **1976** werd dit onderbroken door Punk, half jaren tachtig ontstond er, mede door de komst van de CD, weer een totaal andere muzieksceen.

Uiteindelijk kwam ik tot zestig albums die ik de beste en/of de belangrijkste vind over de hele GYoP, zonder een rangorde, wel met een indeling naar muzieksoort t.b.v. Track. Van elke groep of solist heb ik -al had ik soms meerdere gewild- maar één album genomen. Mijn selectie is absoluut persoonlijk gekleurd en aanvechtbaar, ongetwijfeld zul je enkele van jouw favorieten gaan missen.

Hou echter wel steeds het betreffende tijdvak **1968 t/m 1976** in gedachten. Elvis Presley, Everly Brothers, Shadows, Animals, Beach Boys e.a. heb ik niet opgenomen omdat die eerder hun piek hadden d.w.z. in de jaren vijftig t/m medio jaren-zestig. Willy DeVille, Stevie-Ray Vaughan, Tom Waits, Dire Straits, Bob Marley e.a. eveneens niet omdat die pas later d.w.z. vanaf eind jaren zeventig doorbraken.

In **deel 1** is de focus gericht op onze “huisstijl” de **Blues**. Daarin is veel ruimte voor de British Blues explosion, de opkomst van muzikanten in Engeland die als eersten de blues omhelsden om vervolgens het continent inclusief Nederland aan te steken. Dankzij hen rees er belangstelling voor “where the blues comes from” (geciteerd: Chris Rea) en kregen blues-coryfeeën uit de USA bredere erkenning.

Bernardo

BLUES BREAKERS JOHN MAYALL WITH ERIC CLAPTON

John Mayall wordt alom erkend als de peetvader van de blues in de Engeland. Zijn groep de Blues Breakers wisselde voortdurend van samenstelling en bleek een kweekvijver van vele grootheden. Het album “[John Mayall with Eric Clapton](#)” (alias: Beano), uit 1966-67 dus net voor de GYoP, markeert het begin van de British Blues Explosion. Misschien is dit wel het allerbelangrijkste album uit de historie van de blues omdat het voor tallozen -waaronder ikzelf- de eerste kennismaking was met blues. Eric's overstuurde gitaarsolo's op “All your love”, “Hideaway”, “Ramblin' on my mind” e.a. waren een complete revelatie. Hij vertrok echter al snel naar The Cream, bassist John McVie werd een van de pijlers van Fleetwood Mac. John zelf is befaamd geworden om zijn mondharmonica, op zijn 86-jarige leeftijd is hij nog steeds actief met albums maken en optreden.

Fleetwood Mac afgeleid uit de namen van de oprichters drummer Mick Fleetwood en bassist John McVie. De belangrijkste figuur werd evenwel gitarist Peter Green die uit de Blues Breakers afkomstig was. Met het eerste titelloze album en het tweede “Mr. Wonderful” verwierven ze een status als bluesband. Daarnaast hadden ze Hitparade-succes met de soulballad “Need your love so bad” en het instrumentale “Albatross”. De verzamelaar “[Pious bird of good omen](#)” uit 1969 biedt een mix van pure bluesnummers zoals “Stop messin' round”, vernoemde klassiekers en het door Santana gecoverde “Black magic woman”. Nadien onderging de band vele wisselingen van stijl en bezetting om tenslotte samen met het Amerikaanse duo Lindsey Buckingham en Stevie Nicks het album “Rumours” te maken waarvan meer dan 40-miljoen exemplaren verkocht zijn.

Golden Years of Popmusic deel 1

Chicken Shack was een andere uit Engeland afkomstige bluesband met eenzelfde stijl als Fleetwood Mac maar die altijd in de schaduw daarvan is gebleven. Hun eerste album met de titel "[40 blue fingers freshly packed & ready to serve](#)" dateert van 1968-69. Naar huidige maatstaven gemeten is dit geen topalbum, maar ik heb er mooie herinneringen aan want het was mijn eerste Elpee. Gekocht voor 19,95 gulden bij het toenmalige filiaal van muziekhandel Spronk onder de grote toren van Breda waar † Willem Loomans mij steeds geestdriftig adviseerde over nieuwe releases. Gitarist Stan Webb imiteerde in b.v. "San-Ho-Zay" adequaat zijn grote voorbeeld † Freddy King. Organiste Cristine Perfect bracht de band later met "I'd rather go blind" nog een hit maar stapte over naar Fleetwood Mac. Chicken Shack bestaat nog steeds met Stan als spil en voortdurend andere begeleiders.

Ten Years After (verder TYA) was ook een Engelse band maar die blues combineerde met bebop-jazz. "[Stonedhenge](#)" uit 1968-69 is absoluut hun beste album met technische hoogstandjes in b.v. "I can't live without you" en met die typische sinistere TYA-sfeer in b.v. "A sad song". De band vergaarde wereldfaam met hun optreden op het Woodstock Festival in 1969 waar gitarist † Alvin Lee de show stal met zijn flitsende solo's in "I'm going home". Later ging de stijl meer richting pop en waren er enkele wisselingen in de formatie. TYA bestaat nog steeds, maar met een andere gitarist en niet meer met Leo Lyons als bassist. Nog steeds spelen ze op een gedegen niveau maar allang niet meer met de allure van weleer. Onlangs hebben ze nog een concert gegeven in de Gouden Leeuw in Dongen.

Cuby & Blizzards uit Grolloo in Drenthe was de eerste bluesband in Nederland. Het nummer "Window of my eyes" met de melancholische zang van † Harry Muskee en de lyrische solo van gitarist Elco Gelling bereikte ons vooral via de radio. In de oerformatie heb ik ze in 1968 nog bewonderd tijdens de tuinfeesten bij het later afgebrande Witte Huis (De Plak) in Terheijden. In 1969 kreeg de band een flinke impuls met het Zwolse trio bassist Herman Deinum, drummer Hans Lafaille en pianist Helmig van der Vegt. In die formatie maakten ze in 1970 hun beste album "[Too blind to see](#)" en traden ze ook op in het voormalige Turfschip in Breda. In 1972 viel de band uiteen maar in de jaren negentig pakten ze de draad weer op met Erwin Java als gitarist. In 2010 deden ze daarmee nog het Chassé-theater in Breda aan. Het jaar daarop overleed Harry en daarmee was een punt gezet achter een legende.

Omdat de aandacht in Nederland vooral uitging naar de blues uit Engeland bleven gelijksoortige bands uit de USA onderbelicht. Een duidelijk voorbeeld daarvan is de **Butterfield Bluesband** en dan vooral van het eerste titelloze album en het tweede "[East-West](#)". Luister eens naar het nummer "Work song" waarin mondharmonica-speler † Paul Butterfield, eerste gitarist † Michael Bloomfield en tweede gitarist Elvin Bishop geweldige solo's ten toon spreiden. Later werd de band uitgebreid met een blazerssectie en maakten ze nog drie albums. Paul was nog te gast op de "Last Waltz" van The Band maar overleed in 1987. Michael werd vooral bekend door zijn samenwerking met Al Kooper en overleed in 1981, desondanks blijft hij een van mijn favoriete bluesgitaristen. Elvin ging verder met een eigen band en scoorde daarmee een mega-hit "Fooled around and fell in love".

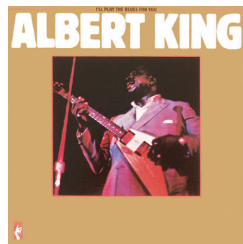
Golden Years of Popmusic deel 1

† **Johnny Winter** mogen we natuurlijk absoluut niet vergeten. Vooral met het tweede album "[Second Winter](#)" vestigde hij zijn reputatie als slide-gitarist. De Elpee had als bijzonderheid dat het een dubbelaar was met één lege kant. Johnny stond voor ongepolijste Texas-blues en werd daarin ondersteund door zijn broer Edgar op keyboards en saxofoon. Met zijn vertolking van Dylan's "Highway 61 revisited" schitterde hij in 2007 nog op EC's Crossroads Guitarfestival. In 2014 is hij overleden tijdens een tournee door Zwitserland. De mindere albums waarop hij de rock-and-roll / hard-rock kant uitging wil ik hem vergeven. De laatste twee albums "Step back" en "Roots" bevatten weer puike blues, mede dankzij de juiste begeleiders en befaamde gastmuzikanten o.a. Derek Trucks.

† **Freddie King** was volgens velen -waaronder ikzelf- technisch gezien de beste bluesgitarist van de naoorlogse generatie die de grenzen verlegde met instrumentals als "Hideaway", "The stumble", "Sen-Sa-Shun" e.a. en die bovendien beschikte over een geweldige expressieve stem. Hij heeft een enorme invloed gehad op tal van gitaristen daarna: Eric Clapton, Peter Green, Jeff Beck, † Gary Moore, Joe Bonamassa e.a. Eind jaren zestig was zijn carrière in het slop geraakt, maar met behulp van Leon Russell slaagde hij erin om zijn sound naar rock/pop om te buigen en kwam daarmee weer volop in de picture. Het album "[Texas Cannonball](#)" uit 1972 met oa. een versie van Bill Withers' "Ain't no sunshine" is het beste uit die fase. De albums uit beginjaren zestig vooral "Let's hide away etc.", met al die baanbrekende instrumentals, vind ik echter essentiëler voor de ontwikkeling van de blues. Helaas is Freddy in 1976 al op 42-jarige leeftijd overleden.

† **Albert King**, daar had ik absoluut een zwak voor. Met zijn bijna 2-meter lengte en onafscheidelijke pijp in zijn mond was hij een imposante verschijning. Hij toverde een geheel eigen sound uit zijn Gibson Flying-V, mede omdat hij als linkshandige een normaal rechtshandig model bespeelde, zonder de snaren om te keren en ook nog met een afwijkende stemming. Daarnaast had hij een prachtige soulvolle stem en was zijn muziek lekker funky. Het album "[I'll play the blues for you](#)" uit 1972 is zijn bekendste, de extended-version van het titelnummer blijft een van mijn favoriete blues songs. Van de andere albums vind ik "Born under a bad sign" uit 1967 absoluut een mijlpaal in de historie van de blues. Albert speelde nog mee op Gary Moore's succes-album "Still got the blues" uit 1990, niet lang daarna in 1992 is hij overleden.

† **B.B. King** was een halve eeuw lang de beroemdste bluesgitarist ter wereld. Met zijn gitaarspel en zijn stem heeft hij massa's begeistert voor de blues. Op "[Completely well](#)" uit 1970 staat de oerversie van zijn bekendste nummer "The thrill is gone" dat hij talloze malen opnieuw heeft opgenomen en live heeft gebracht. Hij was vaak op EC's Crossroads Guitarfestival en is tijdens zijn leven overladen met Grammy Awards e.a. prijzen. Zijn zwoele pentatonische solo's en stringbends waren weliswaar onnavolgbaar, verder vond ik hem nogal overschat; b.v. aan akkoorden deed hij niet. In 2015 is B.B. op -voor een bluesmuzikant ongekend hoge- leeftijd van 89 jaar overleden. De nalatenschap van de drie King's (overigens geen familie van elkaar) is door Joe Bonamassa grandioos vertolkt op de CD/DVD "Live at the Greek theatre" (subtitel: "Riding with the King's").

CD/LP NIEUWTJES

[Larkin Poe - Self Made Man](#) (1 mei)

Both gives the LP its title and serves as an anthem for the multi-instrumentalist sister duo, Rebecca and Megan Lovell, kicking off the proceedings with a big-riffed assertion of their current intent and amplified artistic power. "Life is all about balance," says Rebecca, "Sometimes it's sweet, sometimes it's sour. With 'She's A Self Made Man,' I wanted to write a song about the up-and-down ride that Megan and I have been on for the past 10 years of building Larkin Poe.

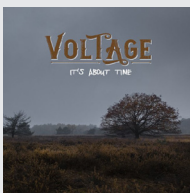
[Suzanne Vega - An Evening of New York Songs and Stories](#) (1 mei)

Naast een aantal van haar meest iconische nummers vinden we hier ook een aantal verborgen pareltjes in prachtige live-uitvoeringen. Ze wordt op de opnames ondersteund door haar vaste gitarist Gerry Leonard, bassist Jeff Allen en toetsenist Jamie Edwards. Het album werd begin 2019 opgenomen in het befaamde New Yorkse Café "Carlyle" en bevat bekende nummers als 'Luka' en 'Tom's Diner', maar ook wat minder bekende tracks uit haar catalogus zoals 'Frank and Ava' en 'Ludlow Street'

[Voltage – It's about time](#) (1 mei)

Het derde volledige album dat de band onder leiding van frontman Dave Vermeulen uitbrengt. Opgenomen in de Uncle Gabe's Sound studio in Eindhoven en is een co-productie van Voltage en producer Gabriel Peeters. Dave vond het tijd om terug te gaan naar waar zijn liefde voor muziek ooit begon: met z'n vieren in een ruimte, live opnemen, press 'record' en werken met de beste take. Als tegenhanger van wat er in de mainstream wereld gaande is, snelle muziek die makkelijk scoort.

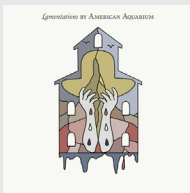
[John Primer And Bob Corritore - The Gypsy Woman Told Me](#) (1 mei)

Both Primer and Corritore are experienced veterans of the genre, fluent in its sacred, expressive vocabulary. With a team of A-list players, they fulfill and expand their branded presentation of Chicago blues on THE GYPSY WOMAN TOLD ME, their third collaborative effort. With Billy Flynn, Jimi 'Primetime' Smith, Kid Andersen, Bob Welsh, Ben Levin, Kedar Roy, Troy Sandow, Mike Hightower, June Core, and Brian Fahey.

[American Aquarium – Lamentations](#) (1 mei)

American Aquarium uit North Carolina maakt stevige alternative country en Americana die doet denken aan Ryan Adams en Bruce Springsteen. Na 20 steady jaren verschijnt nu het nieuwe album 'Lamentations', waarbij Barham naar voren treedt met messcherpe observaties in een hedendaags Amerika. Met oprechte, haast poëtische teksten maakt hij gecompliceerde politieke kwesties menselijk en tracht hij met eerlijke teksten harmonie te brengen in een polariserende samenleving.

[Norah Jones – Pick me up off the floor](#) (8 mei)

Norah's seventh solo studio album grew out of her acclaimed singles series, as the unreleased songs unexpectedly congealed into an album of tremendous depth and beauty. Featuring a range of collaborators from Brian Blade to Jeff Tweedy, Pick Me Up Off The Floor is connected by the sly groove of her piano trios, lyrics that confront loss and portend hope, and a mood that leans into darkness before ultimately finding the light.

CD/LP NIEUWTJES

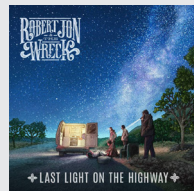
[Bettye LaVette – Blackbirds](#) (8 mei)

Blackbirds features songs primarily popularized by women who were the “bridge she came across on.” The album finds LaVette in top form with powerful renditions of songs that touched her personally. From Dinah Washington’s “Drinking Again,” Nina Simone’s “I Hold No Grudge” and more, they are all delivered in LaVette’s rich & raspy tone. Blackbirds honors LaVette’s heritage as an R&B singer and the women who came before her.

[Robert Jon & The Wreck - Last Light on the Highway](#) (8 mei)

The band has been received with accolades and raving reviews for years now, from “Best Rock” and “Best Blues” and winning the title of “Best Live Band” at the Orange County Music Awards in 2013, to numerous top 10 chart placement, being praised as “Classic and fresh at the same time” by Rock The Best Music, “Raising the bar for the Southern genre” by Blues Rock Review, and “keeping the history of classic 60’s and 70’s rock alive for newer generations” by Blues legend Joe Bonamassa.

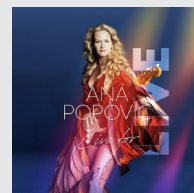
[Sugar Ray And The Bluetones feat. Little Charlie Baty – Too Far From the Bar](#) (8 mei)

This wonderful band continue their tradition of hard-driving Chicago Blues by teaming with Nightcat founder Little Charlie Baty, who sadly passed away last month, on their new album. Produced by Duke Robillard, the album features nine Bluetone originals and six covers by Little Walter, Sonny Boy Williamson and a beautiful rendition of the Billie Holiday classic I Got a Right to Sing the Blues penned in 1932 by Arlen and Koehler. This album is a must for any serious Blues fan.

[Ana Popovic - Live for LIVE](#) (15 Mei)

In the year that sees Ana Popovic celebrating 20 years as a touring musician, the award winning guitar player, singer and songwriter releases an exciting hour and a half + CD and DVD demonstrating why she’s proudly looking back at a career of thousands of shows over five continents. The high-energy concert showcases not only Ana’s mesmerizing guitar skills by also a fabulous band, successfully merging musical styles. Ana’s passion on stage is so evident that the title sums it up, this is what she lives for.

[Ruthie Foster Big Band – Live from Paramount](#) (15 mei)

Foster has harbored a hankering to further explore this long dormant, and little-known, facet of her talent. She decided her new album would swing back to the days (and nights) when Lady Ella sang Ellington and Sinatra blasted off with Count Basie and Quincy Jones. On the night of January 26, 2019, she did, right onto the 105-year-old stage of Austin’s Paramount Theater, where she fronted a 4-piece band, plus 10 horn players, three backing vocalists, one conductor and one adorable daughter handling the introduction.

[Steve Earle & the Dukes - 'Ghosts of West Virginia](#) (22 mei)

The 10-song set is Earle’s 20th studio album and centers on the Upper Big Branch coal mine explosion that killed twenty-nine men in that West-Virginia in 2010, making it one of the worst mining disasters in American history. The album was mixed entirely in mono, lending a sonic cohesion and punch. In recent years, Earle has experienced partial hearing loss in one ear and can no longer discern the separation that stereo is designed to produce.

CD/LP NIEUWTJES

[Jeff Healey - Heal My Soul \(Deluxe Edition\)](#) (22 mei)

This special 2CD edition of the critically acclaimed "Heal My Soul" features the album packaged with its companion album, "Holding On", for the first time. "Heal My Soul", originally released in 2016, on what would have been Healey's 50th birthday, is composed of 12 songs recorded during a 3 year period (1996-98) of intense creativity. "Holding On" features five more studio tracks from this time period, along with a live performance from Rockefeller Music Hall.

CD/LP NA-KOMERTJES

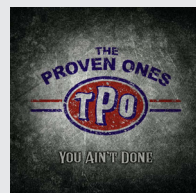
[Various Artists -Crawling Up A Hill A Journey Through The British Blues Boom 1966-71](#) (27 maart)

1965, the British R&B boom was over. Cyril Davies was dead, Alexis Korner was employed as MD on a children's TV show, and the legion of young acolytes the two men had inspired, had drifted away from the blues and into mainstream pop stardom. However, in April 1966, club band "John Mayall's Blues Breakers", prominently featuring a still-simmering Clapton, recorded their debut studio album which was a huge, entirely unexpected success. Within a year or two, the second wave of the British blues boom was in full, glorious bloom...

[The Proven Ones - You Ain't Done](#) (17 april)

Gulf Coast Records is excited to announce this new release of The Proven Ones Featuring veteran blues rockers: Kid Ramos, Jimi Bott, Willie Campbell, Anthony Geraci and singer Brian Templeton. This band is poised to rock and roll your blues away. Great songs, great sounds, recorded at famed Dockside Studios in Maurice, Louisiana. Produced by Mike Zito and Jimi Bott.

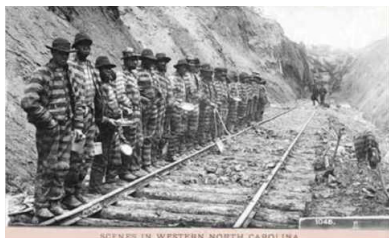
Mailen naar: info@qprintbreda.nl
Bellen naar: 076-8882555

van Goorstraat 8
4811 HJ Breda

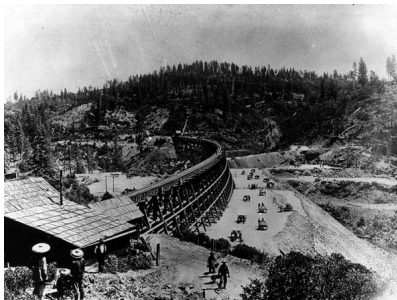
BLUES 101. SPECIAL (DEEL 2)

"The Blues runs the game." Het is wellicht al een tijd geleden dat dit credo nog heerste. Blues is tegenwoordig minder dan 0,5 procent van de muziek industrie en een renaissance lijkt zacht gezegd, onwaarschijnlijk. Toch wil ik graag het punt maken dat er voor de blues fans geen reden om het hoofd te laten hangen. De Blues is namelijk nog steeds in leven en alomtegenwoordig in alles waar we naar luisteren. In de komende 4 edities wil ik de lezer graag meenemen naar de oorsprong van de blues en samen een muzikale tijdreis ondernemen met als doel de blues in haar vele gedaantes achterna te gaan.

Hoeveel Bluesnummer ken je die gaan over een trein? Ik ga ervan uit dat het antwoord van de gemiddelde Blues fan tussen de "een hoop" en "een heleboel" ligt. De gemiddelde bluesfan heeft wellicht ook wel achterhaald dat dit niet zo vreemd is aangezien veel van de zwarte slaven in Amerika hebben gewerkt

aan de spoorwegen. Toen al die onderdelen samenkwamen en alles in elkaar werd gezet bereikte de mensheid moderniteit, niet alleen treinreizen, maar ook bluesmuziek was geboren. In deze editie reizen we mee met de zwarte slaven uit Afrika naar de spoorwegen waar zij verantwoordelijk werden voor tussen de 9.000 en 10.000 mijl aan netwerk dat werd aangelegd in Amerika. Hier waren zij echter niet de enige arbeiders. Toen de Transcontinental Railroad werd aangekondigd werden twee bedrijven aangesteld om het project uit te voeren, beiden werkten bijna uitsluitend met immigranten. Union Pacific werkte met Ieren, Central Pacific werkte met Chinezen. Beide groepen waren al eerder massaal overgekomen voor de "Gold Rush" maar nog steeds zochten velen van hen een beter leven. Met deze drie etniciteiten kwamen drie verschillende muzikale tradities, die verrassend goed samen bleken te gaan.

van KruysdijkAuto's

Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

BLUES 101. SPECIAL (DEEL 2)

De Chinese traditie was wellicht het vreemdst voor de anderen. Waar in het westen muziek wordt opgebouwd uit een toonladder met 8 noten gebruikte men in China een toonladder met slechts 5 noten. Deze toonladder, die muzikanten de pentatonische toonladder, noemen klinkt significant anders en in combinatie met de Aziatische instrumentatie krijgt het geheel een prachtige oosterse klank. Die instrumenten zijn echter vaak erg groot en konden dus niet meegenomen worden

op de boot. De Ieren hadden echter een traditie van de troubadour ontwikkeld en dus beschikten zij over mobiliteit. Zij brachten gitaren, violen, fluiten en handtrommels met zich mee. De Chinezen leerden deze instrumenten te bespelen maar het verschil in instrumentatie leidde tot het ontstaan van een

geheel nieuw geluid dat nog nooit was gehoord.

Het laatste ingrediënt was de orale muzikale traditie van de zwarte slaven. Doordat zij van jongs af aan werden grootgebracht met drums en vooral zang, hadden zij een geweldige vocale controle en ritmegevoel. Al snel werd de combinatie van Chinese toonladders, Ierse volksinstrumentatie en Afrikaans geïnspireerde zang de soundtrack van de spoorwegen. En ja deze soundtrack is wat we vandaag de dag Blues muziek noemen. Deze traditie verspreidde zich langzaam naar alle plekken waar slaven waren. In andere woorden, Blues verspreidde zich door het hele land. Toen opnametechnieken werden uitgevonden, verbeterd en gecommercialiseerd zagen we dat zwarte Amerikanen die hun hele leven in plantages hadden geleefd, al hun kleding en een gitaar meenamen naar de grote stad om daar de Blues te gaan spelen in de hoop een goed belegde boterham te kunnen verdienen. Muzikaal gezien werd het een gouden eeuw.

In de volgende aflevering gaan we de belangrijkste vraag beantwoorden, wat is blues muziek? Wat maakt van een nummer een blues nummer? en waar komt toch dat karakteristieke geluid vandaan?

Ayrton van Noort

info@walvisverbouwingen.com

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

Blues en burgerrechten

Mississippi, in het diepe zuiden van de Verenigde Staten, is een intrigerende bestemming. Het is de staat waar Afro-Amerikanen het meest geleden hebben onder de slavenhandel, de uitbuiting op de eindeloze, hete katoenplantages, de moordpraktijken van de Ku Klux Klan en de apartheidspolitiek van de overheid.

Hoe kan het toch dat deze uithoek met zo'n arme bevolking de invloedrijkste muziek ter wereld heeft opgeleverd?

In de Odyssee Reisgids Mississippi: Blues & Burgerrechten komen beide aspecten, en hun onderlinge relatie, aan de orde. Al reizend ervaar je verleden, heden en toekomst van de blues in musea en op historische plekken, maar ook op festivals en in juke joints waar de blues springlevend blijkt te zijn. De civil-rights musea, de demonstraties, boycotts en sit-ins in kleine dorpen en grote steden vertellen het verhaal van verzet en hoop. Een verhaal dat in de blues weerklinkt vindt.

In deze gids worden ook New Orleans (Louisiana) en Memphis (Tennessee) beschreven, steden die nauw verbonden zijn met zowel de blues als de burgerrechten van Mississippi.

Auteur Leo Platvoet is socioloog, oud-politicus en groot bluesliefhebber. Hij bezocht Mississippi meerdere malen om de bronnen en de vitaliteit van de blues te ontdekken.

<https://open.spotify.com/playlist/2yqZGL6m5IK9wSOBN0HEld?si=hlUa6njpQmSa1mUBL-eNpg>

In de Odyssee Reisgids Mississippi: Blues & Burgerrechten:

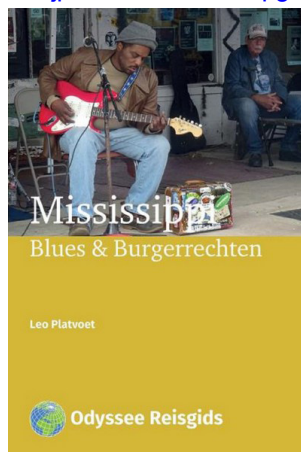
- * Alle blues hot spots van toen en nu
- * De strijd voor gelijke burgerrechten:
musea, monumenten, plekken
- * Live-muziek in juke joints, cafés en op festivals
- * Bio's van blueshelden en Afro-Amerikaanse activisten
- * Tips voor horeca en overnachtingsmogelijkheden
- * Sprekende foto's en duidelijke kaarten

Verkrijgbaar in de (reis)boekhandel en internetboekhandel.

Nederlands, Paperback,

isbn 9789461230713 172 pagina's, € 22,50

<https://www.odyssee-reisgidsen.nl/gids/mississippi-blues-burgerrechten>

DE NO-MUSIC PAGE

De Supermarkt Corona Safari.

Zondagochtend. Het tijdstip is aangebroken. De weekboodschappen moeten worden binnengesleept! Thuis nog even kijken of ik alles bij me heb. Lijstje? Check. Lege flessen? Check: die zitten in 1 van de 3 nog lege boodschappentassen. Ook mijn pinpas en de sleutels zitten in mijn jaszak; als het aan de voorbereiding ligt kan mijn wekelijkse voedseljacht niet fout gaan. Toch?

Aangekomen op de parkeerplaats ziet het er gunstig uit. Er staan weinig auto's van mede-jagers. Als ik een karretje wil pakken komt de supermarktmedewerkster naar me toe en geeft mij een zojuist door haar gereinigd exemplaar. Het meisje draagt een oranje hesje. Er staat op het hesje gedrukt of de klanten afstand willen houden ten behoeve van de gezondheid van het personeel. Ze vertelt me ook nog dat alle handscanners gereinigd zijn. Dat vind ik wel een heel fijn idee.

Nu kan het echt beginnen. Gewapend met de scanner

betreed ik het jachtterrein. Ik begin met goed om me heen te kijken of het gebied waar ik moet zijn wel medejager vrij is. Niet helemaal helaas, er staat bij de aardappels een mevrouw maar die loopt alweer door.

Ik grijp mijn kans, loop naar de vrije plek die ontstaan is en zoek een zakje aardappels uit. Steeds als ik iets moet hebben wordt mijn geduld op de proef gesteld en moet ik wachten tot de klant zijn of haar keus heeft gemaakt. Ondertussen ontwijk ik ook mensen die minder geduld hebben en gewoon om mij heen toch hun boodschap proberen te pakken. Een aantal keren lukt het me om met mijn ijskoude blik anderhalve meter afstand te creëren. De ogen in mijn achterhoofd die ik sinds ik moeder ben bezit, komen nu erg goed van pas. Iedereen die mij nadert kan ik steeds op anderhalve meter ontwijken. Maar er is 1 meneer die steeds te dicht om me heen hangt. Het verplichte boodschappenkarretje dat hij volgeladen heeft met zeker 8 kratten bier laat hij midden in de winkel staan en hij zelf slalomt tussen de naar voedsel speurende mensen door.

Ik begrijp best dat zo'n zwaar karretje niet lekker rijdt maar de verplichting om het te gebruiken dient om afstand te bewaren. En dat was de meneer niet

van plan. In alle haast om zo snel mogelijk thuis languit op de bank te liggen met een biertje vergeet hij rekening te houden met de anderen. Hij zal wel enorm gestrest zijn omdat zijn stamkroeg gesloten is. Ik laat hem lekker zijn ding doen zodat ik hem niet steeds in mijn nek voel hijgen. Ik heb de tijd. En zo scharrel ik mijn boodschappenlijstje langzaam maar zeker bij elkaar. Mijn humeur is niet kapot te krijgen. De supermarkt laat vrolijke muziekjes horen die ik zachtjes meezing. Bij de groenteweegschaal en de automaat voor lege flessen houdt iedereen keurig afstand. Bijna vergeet ik dat deze jacht naar voedsel best wel op een safaritocht lijkt.

Maar dan opeens is er een opstootje. Een vader met aan elke hand een kindje schreeuwt enorm naar een man die zich half verschuilt achter zijn winkelwagentje. Ik hoor de vader luidkeels beschuldigingen uiten. De meneer zou niet voldoende afstand hebben genomen. Meneer zelf vindt van wel en dat probeert hij ook flink hard te laten horen. Het gaat zo even over en weer, totdat de vader de twee kindjes meesleurt de winkel uit. Hij vindt dat hij zijn kindertjes goed beschermd heeft en virusvrij door de winkel is gekomen. Helaas vergeet hij dat het voorbeeld dat hij gaf nog lang zal blijven hangen. Want een licht traumaatje houden ze hier wel aan over, schat ik zo in. "Nou, en vroeger was Nederland zo'n tolerant land", zegt een mevrouw achter me. "Er kan ook niks meer tegenwoordig". Ik knik maar wat, mompel iets diplomatieks en loop er snel vandoor. Nog twee boodschappen staan er op mijn briefje, en tevens is dat de grootste uitdaging. Ik heb nog desinfecterende handgel nodig en wc-papier. De handgel is nog steeds niet voorradig. Maar hoera en u zij de glorie; er is weer wc-papier! Triomfantelijk scan ik de streepjescode die op de verpakking staat. Prins Bernhard die een neushoorn op de korrel had moet zich ook zo ongeveer gevoeld hebben.

Ik voel me Meryl Streep in Out of Africa als ik weer buiten sta, in de frisse lucht. Die safari heb ik er maar weer mooi van afgebracht. Alleen vraag ik me wel af wie er nou echt de beesten zijn.

Judith Cosman

BELANGRIJK:

OM ONS GELIEFDE MAGAZINE “**TRACK**” UIT TE KUNNEN BLIJVEN BRENGEN, HEBBEN WE **DRINGEND NIEUWE SPONSORS / ADVERTEERDERS NODIG!**

Zonder enige subsidie zijn we echt afhankelijk van de advertentie-inkomsten om Track magazine kostendekkend te laten zijn en uit te kunnen blijven brengen.

Wij rekenen hiervoor op uw steun!

Dus:

Heb je zelf een bedrijf? denk niet verder na, maar ga ons ogenblikkelijk sponsoren of ga adverteren in “Track” (zowel in de gedrukte als de online editie)!

Spreek je baas aan en vraag of hij wil adverteren in Track; (of laat dat gewoon in je secundaire arbeidsvoorwaarden opnemen!)

Ken je iemand in je vrienden-, familie-, of kennissenkring, die mogelijk zou willen adverteren of sponsoren? Wees niet te bescheiden om hem /haar te vragen !

De tarieven staan op de laatste pagina van Track-magazine en voor vragen kun je altijd contact op nemen met mij via e-mail: info.srb@xs4all.nl

Wij en alle trouwe lezers, die graag willen dat Track blijft bestaan, zullen je eeuwig dankbaar zijn!

Ger van Leent, secretaris SR&BB

‘The 3 silent artists’

Jan de Groen, Olivia Flavier, Sanne van Grinsven

‘the human skin is the best canvas’

<https://www.bodydesign.online>

- Grimeren (toneel-kinderfeest)
- Bodypaint (jezelf als Kunst)
- Koppelpaint (Valentijnsdag)
- Facepaint (carnaval-halloween)
- Bellypaint (zwangerschap)

Meer info ? :

0637655902 - jdegroen@ziggo.nl

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden
info.srb@xs4all.nl

**Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.**

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Bernardo, Ayrtón van Noort
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Petra de Meulder
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muzikartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srb@xs4all.nl